Γράφει ο **George Wolf**

Στις περασμένες για το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο και Περιφερειακές εκλογές, για δύο συνεχόμενες Κυριακές ήμουν γραμματέας της δικαστικής αντιπροσώπου σε εκλογικό τμήμα του κέντρου της Αθήνας.

Από το ’09, λόγω της κρίσης που μας επέβαλαν ως πειραματόζωα (και σαν «ζώα» την αποδεχτήκαμε), η πρόταση για 100 ευρώ κάθε Κυριακή, δε με άφησε ασυγκίνητο. Ήταν σα «μάννα εξ ουρανού».

Μέσος όρος ηλικίας των ψηφοφόρων; Άστα να πάνε… Δεν έκανα καμιά ιδιαίτερη καταγραφή, αλλά έχω ματάκια…

Μέχρι και ανθρώπους με διανοητικά προβλήματα έφερναν, ταλαιπωρούμενους, με το ψηφοδέλτιο στο χέρι. Υπήρξε άνθρωπος, ο οποίος μου είπε πως ίσως ψηφίζει για τελευταία φορά λόγω ανίατης ασθένειας. Ηλικιωμένοι και ηλικιωμένες (μέχρι και υπέργηροι) έρχονταν κι έφευγαν, είτε υποβασταζόμενοι, είτε με καροτσάκια. Κατέγραψα και ψηφοφόρο με ορό να έρχεται για να ψηφίσει.

Άρχισε να μου γυρίζει το μάτι!

Σίγουρα όχι με τους συνανθρώπους που ήξεραν τι έκαναν και γιατί ήταν εκεί. Εκείνοι συνειδητά, ασκούσαν το δικαίωμά τους και καλά έκαναν, στα πλαίσια της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Άρχισε να μου γυρίσει το μάτι με εκείνους που έφερναν ανήμπορους ανθρώπους, αναγκαστικά και φασιστικά, να ψηφίσουν για να «καθορίσουν αποτέλεσμα».
Ήθελα στην κυριολεξία, να ξεράσω!

Άρχισα να λέω στη δικαστική αντιπρόσωπο ότι η ψήφος πρέπει να είναι σαν το δίπλωμα

οδήγησης. Να εξετάζεσαι αν είσαι ικανός. Όπως ένας μη ικανός οδηγός μπορεί να προκαλέσει καταστροφή, έτσι κι ένας μη «ικανός» ψηφοφόρος, μπορεί να καταστρέψει έναν ολόκληρο λαό. Ήταν και αυτοί λοιπόν, που καθόριζαν το μέλλον μου. Το μέλλον μας…

Μέχρι το ’12 δεν ψήφιζα. Όπως κι εγώ, έτσι κι άλλοι σύντροφοι και συναγωνιστές, ψηφίσαμε (τότε, το ’12) «πρώτη φορά αριστερά», για να βγουν τα παιδιά μας από τις φυλακές, για να έχουν δίκαιες δίκες, για να σταματήσει η καταστολή, η μπατσοκρατία.

Δυστυχώς (ή ευτυχώς) κατάλαβα γρήγορα, ότι κι αυτό μια από τα ίδια θα ήταν. Μετά από τις εκλογές του Γενάρη του ’15, δεν αποδείχτηκα ψεύτης. Σε αυτές τις εκλογές του περασμένου Γενάρη, για δεύτερη φορά, δεν απείχα. Ψήφισα, όμως, τα «τσογλάνια που ρίχνουν κλωτσιές στα σάπια», όπως είχα γράψει. Τα «τσογλάνια» που ήταν, είναι και θα είναι μαζί μας παντού! Στο δρόμο! Σε κάθε κινητοποίηση! Σε κάθε διεκδίκηση!

Με την αποχή, τελικά, διαμορφώνουν άλλοι το μέλλον μας. Σε κάθε δημοσκόπηση, για τα τσοντοκάναλα και τις φυλλάδες της διαπλοκής, μιλάνε για αποχή του τριανταφεύγα τοις εκατό, με χαιρεκακία οι δημοσιοκάφροι. Θα τους δώσουμε τη χαρά να μιλάνε για «κόμμα της αποχής» ή των «αναποφάσιστων»; Θα τους αφήσουμε να διαφεντεύουν αυτοί όπως γουστάρουν το παρόν και το μέλλον μας;

Δε θα κάτσω στη γωνία να «νίπτω τας χείρας μου». Δε θα παίξω το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου σε μια καλοστημένη φάρσα. Τουλάχιστον εγώ έτσι νιώθω.

Ε όχι λοιπόν! Και τώρα αυτά τα «τσογλάνια» θα ψηφίσω. Αυτούς θα στηρίξω και τώρα και μετά τις εκλογές του γνωστού «Μανωλιού» που άλλαξε και έβαλε τα ρούχα του αλλιώς.

Θα το πω άλλη μια φορά και θα το γράφω συνέχεια:

«ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΡΕ! ΠΑΝΤΟΥ!»